DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

FABRIKA SVITAVY

číslo 4

úterý 17.6.2014

ÚVODNÍK...

Nad Svitavami svítá a poslední členové redakce odcházejí z redakce s vážnými hereckými ambicemi – napodobit, aspoň vzdáleně, vyspané a odpočaté lidi. Obyvatelé Svitav bývají tímto úkazem zmateni a pobouřeni, neboť považují pochod redakce toužící po zaslouženém spánku za neoficiálně schválený ZOMBIEWALK SVITAVY, pochod příznivců zombie filmů a seriálů (pro neznalé přikládám odkaz - https://www.youtube.com/watch?v=MaCk4hDK4fs, a nevěřícím doporučuji přivstat si a vyčkávat od 5:39 před Fabrikou). No není se čemu divit, když Hanku a Pavla vyprovází z Fabriky velký černý pes. Rád bych ujistil občany Svitav, že není čeho se bát, jelikož je Jazz Jameson z redakce tak vykrmený, že by nemohl pozřít ani sousto (viď, Alenko!), natož celého člověka.

Ale abychom zavzpomínali na události již minulé: Opravdu toho nebylo Málo. Před očima se nám z toho jistě míhají Pohyblivé obrázky a jen těžko budeme usínat. Škoda že jsem se O sedmi dnech nedozvěděl již předevčírem, to bych v neděli tolik nepracoval. Příjemné bylo, že jsem aspoň potkal staré kamarády z dramatického kroužku, Berta s Naďou, a taky Analfabetu, tedy Bětku (promiň Bety).

Jenže ani včerejšek se neobešel bez vážnějšího incidentu. Ztratil se malý chlapec s odstátýma ušima. Samozřejmě jsme zavolali policii, ale nemohli nám pomoci, prý po Svitavách obcházejí tři zarostlí pobudové s drápy a pořádnými zuby, klepou na dveře a prosí dítka a starší spoluobčany: Kůzlátka, otevřete vrátka." Maminka chlapce běhala (spíše hopkala) po celých Svitavách a křičela: „Haló, Jácíčku!" No prostě doják jako z nějakého hollywoodského trháku od Stevena Spielberga. Vše naštěstí dobře dopadlo a chlapec se našel, jak leze po Trámu a objevuje záhady Vesmíru.

Proto přidávám na závěr drobný apel, jak je mým dobrým zvykem: Vedoucí a rodičové, hlídejte si své děti. Do Svitav se chystají Ošklivé sestry!

Ondra Kohout

NAHLÉDLI JSME...

...DO SEMINÁŘE B

Málokdo ze seminaristů (a vlastně asi nikdo) má takové štěstí, že může nahlédnout do každé z dílen a na jeden den se stát jejich součástí. Jsem za tuto možnost velice ráda. Tentokrát jsem zažila dílnu plnou energetického víření. Energie byla všude, byla sdílená, byla proměnlivá. V dílně nazvané Od hry k autentičnosti nabízí lektorka Hana Smrčková prostor pro přirozené bytí v prostoru, pro sounáležení s druhým na základě předávání různých energetických vibrací, ale také netradiční a naprosto nesvazující práci s konkrétním textem.

V přestávkách semináře jsem intenzivně přemýšlela o tom, jak můj zážitek z této lekce předám vám, čtenářům. Je to pro mě opravdu velký oříšek, jelikož celá dílna se nesla ve znamení přelévání a proměňování energií, nadechování přítomného okamžiku a hledání přirozeného a autentického projevu. Lektorka povětšinou nezadávala instrukce způsobem, na který jsme zvyklí, nýbrž je pouze nastiňovala pomocí hlasových či pohybových vyjádření. Často náznakem předváděla, co od nás v zadávaném cvičení vyžaduje. Nikde jsme se ovšem nesetkali s přímým požadavkem na náš výkon. „Chci co nejméně instrukcí, aby vše bylo co nejvolnější." Zadání tak zůstávala jen mlhavá, ale pokud se člověk otevřel dané situaci a svému partnerovi, nebylo potřeba řešit nic dalšího. Hra plynula, proměňovala se a přinášela nové výzvy.

V průběhu lekce jsme seděli podél jedné zdi a vytvářeli tak obecenstvo, které přihlíželo dění v otevřeném prostoru. Zde jsme se jako hráči střídali, abychom využili mnohých nabídek, které přicházely od paní Smrčkové, od našich partnerů, od nás samotných. Dopřávali jsme si navzájem vstřícné pozornosti, kterýžto termín použila i lektorka s odkazem na jeho autora - Ivana Vyskočila.

Dva lidi v prostoru - jeden vyvíjí pohybovou aktivitu, kterou mu jeho tělo právě nabízí, druhý verbalizuje jeho vnitřní monolog. Obojí se navzájem ovlivňuje a ve chvílích, kdy jsou na sebe aktéři zcela napojeni, vzniká kromě prožitku aktérů i zajímavý pohled pro diváky. Do společného prostoru následně přicházejí tři lidé, aby společně vyprávěli příběh. Je nutné, naladit se na společnou vlnu, nechat se jí unášet, vnímat její proměny a jít tak se svými partnery za společným příběhem. Některý je spíše lyrický, jiný nabízí akci a napětí. Pomalu tak přecházíme od pohybového ke slovnímu vyjádření. Máme si vybrat jednu z lidových písní a přednést ji. Věcně, sdělně, pravdivě. „Věcnost je páteř a emoce ji táhne. Když je tam jenom emoce, je z toho bahno." Vysvětluje účastníkům paní Smrčková. V další aktivitě - návštěva kina - se setkáváme v kině s návštěvníky nejrůznějších charakterů a chování. Za doprovodu hudby se zde rozvíjejí pantomimické improvizované mikropříběhy, které je zajímavé prožívat, ale i sledovat. Upustili jsme od slov, a tak se nenápadným obloukem pomalu navrátili do oblasti zaměřené na niterné vnímání druhého a vzájemně proudící energie. Dvojice stojí naproti sobě na opačných koncích místností. Na základě okamžitých impulzů se přibližují jeden k druhému. Diváci sledují minimální akci, avšak díky vnitřnímu naplnění tohoto pohybu jsou plně zaujatí. Stejně tak i při další aktivitě. Znovu dvojice, prázdný prostor, hrající hudba a spontánní pohyb... Co se bude dít? Každý z nás, kdo se s partnerem pouští do kontaktu, nemá tušení, co se stane. Je potřeba nechat vše volně plynout. Na nic netlačit. Počkat si. Vyjít ze sebe. Vyjít z partnera. Vyjít z hudby. Právě tak můžeme dát vzniknout neobyčejnému vnitřnímu i vnějšímu zážitku. Hudba se mění a my se na základě instrukce lektorky ocitáme v tanečních. Jsme dívky čekající na začátek tanečních, čekající na příchod mužů. Všechny jsou si podobné, a přesto je každá naprosto jiná. Vstupují do kontaktu výrazným pantomimickým jednáním i pouhým letmým pohledem. Tato dámská chvilka je narušena příchodem jediného muže...

Pokusila jsem se vám přiblížit průběh semináře B. Ovšem výše zmiňované energetické víření a přelévání je slovy nesdělitelné. O tom se nedá mluvit, to se musí zažít.

Andrea Pavlíčková

NA SLOVÍČKO...

...S HANOU SMRČKOVOU, LEKTORKOU SEMINÁŘE B

Dlouhá léta jste působila v Divadle Na zábradlí. Jakou roli jste měla nejradši a proč?

Těch jsem měla několik...Opravdu nemůžu říct, která byla moje nejmilejší role, bylo jich víc. Díky spolupráci s Jiřím Krejčíkem velmi ráda vzpomínám na Strindbergovu Slečnu Julii. Díky němu jsem se toho hodně naučila. On měl krédo „neznásilňovat" herce. Já jsem měla to štěstí, že jsme si hned rozuměli, což s panem režisérem Krejčíkem nebylo tak úplně běžné. Vypráví se takové ty legendy, jak různě ničil herce, které byly bohužel mnohokrát dost pravdivé. V našem případě to tak nebylo. Hned na začátku jsme si porozuměli a to, jak mě vedl k té pravdivosti a přirozenosti, to byla velká zkušenost. On právě říkal, že má na tyhle věci čuchometr. On dokázal s herci udělat neskutečný kus práce. Dostat z nich to, co v nich opravdu bylo.

Jak vaše spolupráce s ním probíhala?

To bylo v podstatě v té energii, která z něj šla. Ne vždycky se to podaří, ale já jsem se na ni dost rychle chytla - někdy se nechytnete. Já jsem měla štěstí, že jsem souzněla i s tou rolí. První setkání jsme měli ve zkušebně, kdy jsem s ním byla sama. On mně dal monolog Julie a říkal, že by se při něm měl rozplakat. A seděl vedle mě (paní Smrčková předvádí, jak blízko a jakým způsobem na ni Krejčík při první zkoušce hleděl). Koukal na mě, a když jsem to dokončila, řekl pro mě památnou větu: „Neuronila jste ani slzu, ale věřil jsem vám každý slovo." Docházelo mezi námi k jakémusi souznění. Používali jsme hodně tělovou paměť, aby si to zapamatovalo a našlo tělo. Vycházel z nás, jak nás vnímal, jak nás každého znal.

V podstatě jste již odpověděla na mou další otázku, týkající se vaší spolupráce s režiséry. Hovořila jste o Jiřím Krejčíkovi. Byl pro vás ještě nějaký další režisér tak důležitý?

Měla jsem velké štěstí na režiséry. Evald Schorm byl vynikající režisér. Ale je pravda, že jeho jsem pochopila až později. Hodně mi také dal Jiří Menzel.

Promítají se režisérské přístupy, se kterými jste se setkala, do vaší praxe pedagoga herectví?

Vzala jsem si zkušenost i ze svého studia na DAMU. Na konci prvního ročníku jsem si neuměla normálně sednout na židli. Říkala jsem si, že to přece nemůže jít tak lehce. Dělala jsem ze všeho velkou vědu. To se mi potom spojilo s tím, co říkal Krejčík o neznásilňování herců. Teď jde o to, co to znamená a jak se k tomu dostat. Uvědomila jsem si, že nás Krejčík (ale ani Evald Schorm) nesvazoval, že nám nechával volnost na to zkoušení. To znáte i ze života. Jedině když je člověk uvolněný, může přirozeně fungovat. Pracuji se studenty na té uvolněnosti, protože teprve potom se může postoupit dál. Ale také mi hodně dal prof. Ivan Vyskočil (metoda dialogického jednání - pozn. red.).

Jaké herecké školy vám byly inspirací v postupné tvorbě konceptu vaší výuky herectví?

Já jsem především vycházela z toho, co jsem vám teď říkala. Na začátku při spolupráci s Vyskočilem jsem vycházela ze svých zkušeností - jak z divadla, tak ze školy. Poté jsem si četla Michaila Čechova - a byl mi velmi blízký. Studenti by si ale nejdříve měli projít zkušeností a následně si teprve přečíst knihy o hereckých postupech. Dokáží potom promítnout svou praxi do teorie a zhodnotit ji. Také mně oslovují Alexandr Tairov či Péter Brook.

Na co kladete při výuce největší důraz?

Na autentičnost, přirozenost. Aby se k ní došlo. Důležité je, aby pedagog věděl, co chce. A pokud možno, aby na začátku dával co nejméně instrukcí. Někdy je to samozřejmě nutné, ale nejsem jejich zastáncem. Protože potom studenti začnou „plnit" a ztrácí se tak volnost. Je důležité, aby jim ji pedagog nechal. Poté co si to prožijí, můžeme o tom mluvit. Student má svůj názor, který je podepřený vlastní zkušeností.

Kde berete svou inspiraci a energii pro svou práci?

Z toho, že mě to baví. To vnímám jako nějaký dar. A moji studenti mě velmi nabíjejí.

Děkuji za rozhovor a milé setkání Andrea Pavlíčková

VČERA JSME VIDĚLI...

VČERA JSME VIDĚLI...

NA SLOVÍČKO...

...S FRANTIŠKEM BEČKOU, MISTREM KOVÁŘSKÝM

Na včerejší kovářskou dílnu se žádný z našich redaktorů kromě fotografa Iva nedostal. Bylo nám to ale líto, a tak jsem si s panem Františkem Bečkou domluvil odpoledne rozhovor. Přišel jsem do kovárny, pan Bečka právě dodělával jakýsi železný šperk a z pece sálal oheň.

Co říkáte na naše divadelníky?

Byli naprosto skvělí – skvělí lidi, skvělí mládenci. Vykovali jsme pět keltských srpů. Používali to druidové, údajně byly ze zlata, ale my to dělali ze železa. Zlato už došlo. Děcka byla po třech, udělal jsem to po pěti skupinách. To je škoda, že jsi tu nebyl, protože to bylo něco naprosto spontánního. Oni mi tu mezitím zpívali různé písničky, ťukali na různá želízka, kovali do rytmu. Pak jsem se každého ptal, jakou hrají v divadle roli, tak mi tu předváděli nějaké pasáže z těch vystoupení. A mají úžasná jména. Byl tam mezi nimi Gabriel i Šimon a Matouš. A bavili se - tři hodiny jedno velké šou.

Pracujete běžně s dětmi?

Já jsem vyučil devět tovaryšů v České Třebové. Mám k tomu vztah – vždycky s těmi dětmi omládnu. Bude mi teďka třiašedesát, jsem tři neděle v důchodě. Dožil jsem se toho.

A co děláte?

Normálně dělám sochy. Třeba sedmimetrový nebo i zbraně, mříže. I obrazy z kamene. Jinak jsem muzikant. Mám swingovou kapelu, hraju na kontrabas a zpívám. Jmenujeme se Originální swing Barrel Band. Barel – jakože já jsem Bečka, takže je to moje kapela. Nástrojové obsazení je taková klasika; já kontrabas, pan učitel klarinet a ságo, pianista, bubeníka a tři zpěvačky, které se střídají. Hráme Gershwina, Armstronga, Suchého a Šlitra, Ježka a potom třeba i Beatles. Máme k tomu divadelní skupiny, kde jsem jako zástupce principála. Ty hry píše náš pianista. Naše kapela tam taky třeba hraje.

Propojuje se nějak kumšt s kovářstvím?

No hrál jsem i kováře na jevišti... Samozřejmě jenom jako, bez výhně... Ono je všecko propojené. Celý život je propojený. Je to takový kruh, který se jednou uzavře.

Co vás na tom řemeslu vzrušuje?

Já chtěl být kovářem od malička. V České Třebové u školy byla kovárna, mistrem tam byl Theodor Fajt. A po škole jsem se tam den co den chodil dívat. A od té doby jsem chtěl být kovářem a můj dětský sen se zhmotnil. Dělám to už čtyřicet let.

Ptal se Honza Mrázek

LEKTOŘI A KOUZELNÁ HŮLKA

Co byste změnili, kdybyste měli na 24 hodin kouzelnou hůlku a mohli změnit cokoli nebo kohokoli na světě?

HANKA CISOVSKÁ

(Přemýšlí) U jiných bych nic neměnila, na to nemám právo, někoho měnit. Jenom sebe a své jednání, a pak musím věřit, že to může ovlivnit i ty druhé. (Zase přemýšlí) Aby něco na světě nebylo, jako hlad, války atd. (Zase dlouze přemýšlí) Vlastně nevím co s tím. Připomíná mi to v analogii tu pohádku, jak chtěli zrušit smrt, a ono to nevedlo k ničemu dobrému. Protože nemáme právo něco v tomto smyslu měnit. Čili zase končím u sebe. Vzpomínám si na jednu svou učitelku, která mi řekla, že nelituje ničeho, co v životě udělala, ale toho, co neudělala. V některých věcech, které bych si s dovolením nechala pro sebe, bych se odvážila udělat to, co jsem tehdy neudělala. A možná bych našla další věci, které bych změnila. (Zase přemýšlí) Kdybych na to měla 24 hodin, tak bych asi 23 hodin přemýšlela, co bych změnila, a pak to v té poslední hodině provedla. (Opět přemýšlí) Ale vlastně i to, co jsem ve svém životě neudělala, mělo asi význam. Takže vracím hůlku a nechci nic měnit.

Co si myslíš, že na otázku odpověděl Tomáš Volkmer?

(Přemýšlí) Možná to, co já? (Opět přemýšlí) Myslím si, že Tomáš je moudrý člověk, takže by velice vážil, co by změnil, protože si je vědom všech následků takové změny. (Ještě dodává) A rozhodně odpověď formuloval mnohem vtipněji než já.

TOMÁŠ VOLKMER

Když to člověk vezme vážně a představím si tu situaci, tak to není vůbec snadné. Můj pocit je, že si vlastně nevím rady. Určitě bych se díky tomu, že je to ohromná šance něco změnit, pokusil vyhledat lidi, které považuji za autority v různých oborech (např. F. Koukolík, V. E. Frankl... - pozn. red.), a lidi kompetentní k tomu, aby mi poradili, co s tím udělat. Abych díky té šanci, moci nezpůsobil ještě větší neštěstí než to, které už tak na světě existuje. (Po nějakém čase dodává) Mrzí mě, že to beru natolik vážně, že od toho nemám odstup.

Co si myslíš, že na otázku odpověděla Hanka Cisovská?

Myslím, si, že by udělala něco podobného jako já. Mám pocit, že by se také chtěla spojit s jinými lidmi. Aby tu šanci nepromarnila.

ALEŠ BERGMAN

(Odpovídá záhy po diskusi o představeních 3. bloku)

No já bych chtěl dát lidem vnímání situace (s odkazem na inscenaci, o které se právě diskutovalo). Co je situace vůbec, a natož ještě dramatická. Umět situaci přečíst, dokázat ji scénicky uskutečnit, a potom ještě vyhmátnout zajímavé jádro. Takže jo, divadlo. Ať je víc divadla!

A co si myslíš, že by s ní změnil František Zborník?

To je těžký. Aby měli lepší zeleninové přílohy.

FRANTIŠEK ZBORNÍK

Svůj zdravotní stav.

A co by s ní změnil Aleš Bergman?

Můj zdravotní stav.

Děkujeme za odpovědi. Druhá část odpovědí od dalších lektorů vás čeká v příštím čísle.

ZAHLÉDLI JSME...

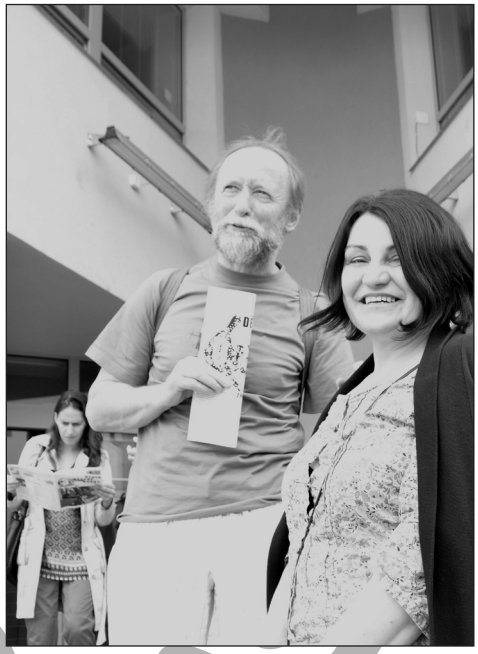

NA SLOVÍČKO...

...SE ČLENY DRAMATICKÉHO SOUBORU ZŠ ŽELEZNICKÁ Z JIČÍNA

Co že se tak hlásíte, chcete už něco říct?
Všechno.
Všechno, na co nám dáte otázky.
Dobře. Jak dlouho spolu hrajete?
První rok.
Od října.
A to už jste na DS? Neměli jste trému?
Jo, že něco pokazíme. Toho jsme se nejvíc báli.
Ani ne, protože já jezdím na recitačky a už jsem zvyklý.
Vy jste teda na Svitavách poprvé, co se vám na nich líbí?
Velké jeviště. Protože v Hradci bylo užší a hlubší.
Představení.
Skvělí diváci.
Na hraní je vlastně nejlepší, že když člověk něco vymyslí a postupuje, tak je hrozně dobrý a zábavný.
Dívat se na ty ostatní, co vytvořili. Co dokáže člověk vymyslet.
Člověk vidí tvorby, nový vidění.
Koncert.
Co jste říkali na koncert? Tancovali jste?
Skvělý.
Jo tancovali. Ve skupinkách, pak spolu.
Když jste pracovali na představení, hádali jste se stejně jako ti radní?
Trošku.
No, malilinko.
To představení je vlastně z knížky od Františka Nepila, kterou navrhl pan učitel.
Pohádky z pekelce.
(Vedoucí Richard Koníř) Ale vy jste do toho také přispěli, když jsme některé scény rozehrávali. Když jsem se ptal, co byste řekli, jak byste to řekli...
Jaký je váš nejoblíbenější den v týdnu?
Půlkajzna!
Šestek, sedmek, osmek!
Pátek, protože končí škola.

Protože je pátek třináctého.
Sobota, protože dávají můj oblíbený pořad.
A taky se nejde do školy.
Já mám ráda pondělí, protože jsem nastartovaná do nového týdne. Nejsem unavená.
Úterý, protože máme kroužek s dramaťákem.
Zkuste se nyní zamyslet a sami za sebe vymyslet, jak by se mohl jmenovat první den v týdnu.
Startek.
Smůloden.
Prvodej.
Vypadá to v jičínské městské radě stejně?
No někdy jo. My jsme byli na návštěvě u pana starosty a ptali jsme se ho a říkal, že se někdy také takhle hádají.
Ale neříkají: „To jste přehnala madam!“
A ještě máme starostenský kladívko.
To je pravý starostenský kladívko?
(Vedoucí Richard Koníř) Dokonce od anglického starosty, který ho daroval před dvaceti lety jičínskému starostovi. Nejdřív jsme ho zabavili starostovi na měsíc, pak na dva měsíce...
Přišla jičínská městská rada na představení?
Možná, když to dopadne dobře, pozveme pana starostu.
Vy jste z Jičína, města pohádek, jaké pohádky máte nejraději?
Rumcajse!!! Od Václava Čtvrtka.
Křemílka a Vochomůrku a Rákosníčka.
Hurvínka.
Krtečka.
Rumcajse mají rádi asi všichni z Jičína, protože je to takový zástupce Jičína.
Poslední slovo?
My jsme hrozně rádi, že jsme se dostali až tak daleko. Nečekali jsme, že se dostaneme tak daleko.

...SE ČLENY SOUBORU DK ČÁSLAVCE

Nejdřív bych se vás zeptal, jak dlouho spolu hrajete?
Pane učiteli...
(Vedoucí František Pejchal) Páťáci pět, čtvrťáci čtyři, třeťáci tři, druháci dva a prvňáci první rok.
Pokolikáté jste na DS?
Poprvé.
A máte trému?
Ne.
Někdy jo, ale to se nesmí, když se hraje, protože bysme to mohli zkazit.
Byli jste už někdy na takhle velkém pódiu?
Jo, v Třebíči.
(Vedoucí František Pejchal) Už vloni jsme tam byli, to jsme vyhráli okresní kolo, akorát jsme pak nepostoupili z kraje dál. A měli jsme jinou pohádku. Jak se to jmenovalo?
Malá pohádka o velké věci.
Takže máte rádi pohádky? Jaké třeba?
Maxipsa Fíka.
O Zlatovlásce.
Nechávají vás rodiče doma někdy samotné?
Jo.
Skoro každý den.
A co děláte, když jste doma sami?
Hrajeme si s autíčkama...

Koukáme na televizi.
Já si hraju na počítači.
Já si ráda hraju s mladším bráškou.
Máte sourozence?
Jo.
(Vedoucí František Pejchal) My jsme zajímaví, protože jsme soubor sourozenců. Tady vlk a prasátko jsou dvojčata. Pak máme Báru a Sáru. A Michal s Jakubem, to jsou taky sourozenci. A vy jste stříňata.
Co znamená stříně?
To znamená, když má maminka nějakou sestřenicu a ta sestřenica má děti.
Co byste řekli, kdyby k vám někdo přišel a říkal vám: „Kůzlátka, otevřete vrátka“?
Neotevřeme.
Já si vždycky, když někdo zvoní, kleknu za topení, koukám se z okna, a tak ho uvidím.
A když, tak si lehnu pod postel.
Když to je někdo cizí, tak dělám, že doma nejsem.
Co vás na pohádce o kůzlátkách nejvíc bavilo?
Kozí salón.
Mně se na tom líbí všechno.
Mně se na tom nejvíc líbí konec. Jak řeknu: „Dobrý den, kozí den“ a vlci se leknou, že jsem čert.
A co že tam jsou tři vlci? To mi musíte vysvětlit.
My jsme měli původně jednoho vlka, ale pak se nás přihlásilo víc, než bylo potřeba, a tak jsme museli změnit nějaké role.
Nejvíc se mi tam líbí jedna věta: „A vůbec, zubaři ti vás stáhnou i z kalhot.“
Těšíte se, až budete hrát další představení?
Moc.
A pak půjdeme na zmrzlinu.
A zítra nepůjdeme do školy!
(Vedoucí František Pejchal) Jenom ten, kdo bude hodně unavenej.
Já budu hodně unavená.
Mně už teďka bolí nohy.

...SE SOUBOREM DRÁČCI ROVEŇÁČCI, ZŠ A MŠ ROVENSKO

Jak se vám teď představení hrálo?
(Vedoucí Pavla Schönová) Teď jsme to rozebírali. Nám se hrálo asi úplně nejhůř, co jsme kdy hráli.
Asi nejsme zvyklí na tak velký sál.
(Vedoucí Pavla Schönová) A na tak mrtvé publikum (po dopoledním představení - pozn

red.). My jsme z toho byli úplně... Jsme zvyklí, že když naběhnou ty Pipi, tak se sál začne smát.
Jinak to tedy hrajete v menším prostoru?
Ve škole ve sklepě. Tam je sklepní tělocvična o něco větší než tahle šatna.
Tam trénujeme.
Máte průkazku do knihovny?
Ne, protože my máme domáckou knihovnu, kde nepotřebujeme průkazku.
My nepotřebujeme průkazku, ono se to ukládá do počítače.
Čtete rádi?
Já hodně čtu. Mám teď z knihovny půjčených víc než čtrnáct knížek.
Proč vy ostatní nečtete?
Protože mě to nebaví.
Mě baví třeba jenom srandovní knížky.
Já čtu jen povinnou četbu.
A co teď patří do povinné četby?
Já jsem zrovna měla jako povinnou četbu Fimfárum.
(Vedoucí Pavla Schönová) Jsou tu i děti, které rády čtou, Péťo, Veroniko.
Jaká je vaše oblíbená knížka?
Já mám hrozně rád Harryho Pottera, Pána Prstenů a Hobita. Líbí se mi ten žánr.
Já také hlavně čtu sci-fi, fantasy a tak.
Co vy, kluci? Jaká je vaše oblíbená knížka?
Já moc nečtu...
A když už čteš?
Tak foglarovky a tak. Třeba Chata v jezerní kotlině, Rychlé šípy.
Co se ti na tom líbí?
Je to dobrodružné.
Jak jste vybírali knížky, které budou v představení?
(Vedoucí Pavla Schönová) To vybírám já. Ta knížka má v sobě některé postavy a můj syn si sám připsal Sherlocka.
Co se ti líbilo na Sherlockovi?
Já nevím. Já jsem žádného Sherlocka Holmese předtím nečetl, teprve až potom, co jsem ho začal hrát, jsem si pořídil jeden komiks o něm. Ale viděl jsem filmy a ty se mi líbily.
Ostatní knížky v předloze byly?
(Vedoucí Pavla Schönová) Pipi tam byly. Harry a Hermiona tam byli. Ale Lakomou Barku jsem si dopsala sama.
Spali jste někdy v noci v knihovně?
Jo.
Noc s Andersenem.
(Vedoucí Pavla Schönová) To je

celorepubliková akce. Vždy je nějaké téma. Sekora, Karafiát.
Čtou se knížky od toho spisovatele a pak se na to hrají hry.
Chtěli byste být spisovatelé?
(Vedoucí Pavla Schónová) Veronika a Péťa píší. Knížku jsem ještě nezačal.
Já mám teďka knížku rozepsanou. To je už třetí. My s kámoškou se tak střídáme. Vyměňujeme si sešit a každá vždy něco dopíše.
O čem ta knížka je?
Teď je zrovna hlavní postava Karen Emily Stons a ta druhá je Nora Lena Green Ema Picasso. To je jakoby sci-fi.
Pak jsme zkoušeli napsat knížku, která je na motivy pokračování Twilight ságy.
Zajímá mě, co nakonec řekli Analfabetě rodiče?
Já si myslím, že rodiče byli rádi, že se jim Běta vrátila domů živá a zdravá, že se naučila konečně číst.
Že když příště dostane pětku, tak ať neutíká, že se nemá čeho bát.
Co byste vzkázali účastníkům Dětské scény?
Ať si to užijí.
Ať se víc smějí.

...SE SOUBOREM KÁMOŠ DRÁMOŠ, ZUŠ TURNOV

Jak se vám hrálo?
Suprově, úplně luxusně
Strašně jsme si to užili.
Skvělý publikum.
Publikum bylo vážně výborný. Dobře naladěný bylo.
Svým způsobem se nám to povedlo nejvíc.
Jak byste srovnali odpolední a dopolední představení?
To je jako Mount Everest a Sněžka.
Já bych to srovnal jako mezi zvadlou květinou a rozkvetlou nádhernou květinou.
Měli jste trému?
Já jsem se strašně bál, tam před náma stál fotograf úplně v druhý řadě a teď - pořád na mě.
Prostě tak celkově.
Byli jsme strašně unavení.
Vy jste přijeli dneska?
Ne, včera.
My jsme ještě ponocovali.
Ještě asi do dvou...
...jsme kecali, kecali, kecali.
My jsme z toho byli naprosto hotoví, že jsme tu, tak jsem říkal, „aspoň, že jsme něco řekli“.
Přeci jenom národní přehlídka.
Jak představení vzniklo?
Ono to vzniklo takto: Paní učitelka nám řekla, že si máme přinést různý knížky a zrovna se nám tam sešel deník, třeba Deník malého poseroutky.
A měli jsme si z knížek vybrat sami.
Také z vlastní zkušenosti.
Nejlepší hlášky někdy vznikly až na scéně, třeba hláška: „Já vím, já vím.“
To nejlepší vzniká okamžitě.
Pro tu improvizaci je nejlepší, když skupina spolupracuje.
Improvizaci máme hodně rádi.
Píšete si deník? Když jste to tak nakousli...

Já si píšu výdaje.
Jste spokojení se svými jmény?
Ne. My jsme schválně chtěli vybrat takový jména, který se nám moc nelíbí, protože vlastně ani jeden není se svým jménem spokojený.
Ale na konci se ukáže, že na tom jméně vlastně nezáleží. Hlavně že se mají rádi.
To máte tak hrozná jména?
Ulyana – Matyáš – Jáchym – Aleš.
Máte hezká tradiční jména, tak co si stěžujete... Jsou podle vás kluci a holky tak odlišní?
To, že jsme takoví bordeláři, jak jsme ukázali, s tím jsem se zas tolik nesrovnával.
Třeba já jsem hrozně pořádný.
Jak v čem.
Tam je vidět, že nikdo není dokonalý, že ty postavy se dají stále vylepšovat. A právě to, že se na konci řekne, že Bert a Naďa jsou hezká jména, tak k něčemu došlo.
Bylo v tom hodně vaší vlastní zkušenosti?
Tak 50 na 50.
Třeba, že máme strach říci někomu, že ho máme rádi, to asi jo.
Znáte nějaké neotřelé balící fráze?
Dneska ti nebudu chválit oči, ty máš tak krásný vlasy.
Pokračujte dál, třeba se něčemu přiučím.
Máš nějaký plány na víkend?
Co děláš v neděli?
Jdu s babičkou do kostela.
Pojď ven, tady je nuda.
Půjdem na pokoj?
To byla Kostková s Vojtkem a ta Kostková, ten Kristián, to jeho „Zuzano, Zuzanko, vaše oči jsou jak dvě studánky“. A Vojtek: „No to by mohlo být taky takhle – Zuzanko, nepůjdeme na pokoj?“ - „Ale ne, ne. Mé srdce již patří jinému.“ - „Nevadí, rád se spokojím s tím ostatním.“
Jak podle vás vypadá ideální kluk/holka?
Blonďák.
Tak my máme v našem souboru pět dokonalých holek, takže se můžete podívat.
Jak bylo v našem představení, hlavně aby byla štíhlá.
Se smyslem pro humor.
Chytrá, hlavně chytrá.
Jo a krása.
Poslední slovo na konec?
Nepůjdeme na pokoj?
Užijte si pubertu s humorem.
Dobrou noc, Ameriko.

Ptal se Ondra Kohout

...LEKTORŮ V INTERNÍ I VEŘEJNÉ DISKUSI O PŘEDSTAVENÍCH 3. BLOKU

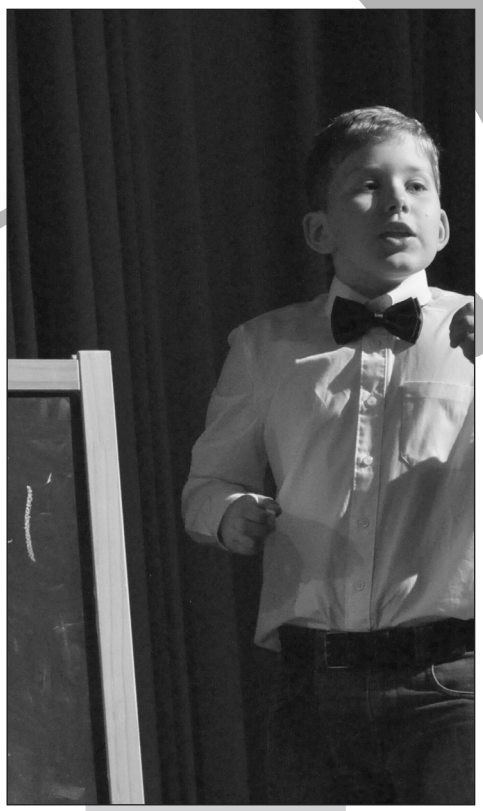

O SEDMI DNECH

Dramatický soubor ZŠ Železnická z Jičína vycházel ve své inscenaci z předlohy Františka Nepila, která je poměrně banální, ale dokázal ji povýšit. Zatímco u Nepila je vše obecné, oni si museli situace konkretizovat, a to se jim dařilo. Inscenace má přesný řád a je perfektně zorganizovaná, reakce jsou nacvičené, přitom ale zůstává prostor pro rozvoj a podporu individuálních schopností dětí, pro zobrazení jednotlivých charakterů. Z toho patrně režiséři inscenace (Richard Koníř a Pavel Horák) vyšli a vedou děti k detailnímu pozorování, reakcím a jednání. A je nesporné, že jsou děti ve věci a že je to baví. A byly ve věci, už když se v úvodu rozhrnula opona. Lépe se jim vydařilo dopolední představení, v odpoledním už se trochu projevila únava. Diskutovali jsme o tom, jak děti mohou chápat politické téma. Ale tady šlo o přirozenou dětskou reflexí dospělého světa a podobně to může fungovat i mezi dětmi ve škole či jiné skupině, takže tomu „Kocourkovu" rozumějí. Poněkud mimo ně nám ale přišly některé aktualizace, týkající se například Evropské unie, které přece jen míří výhradně do světa dospělých. Ocenili jsme, že vedoucí dokázali podporovat u jednotlivých dětí to, k čemu se kloní a v čem jsou dobré, a to je rozhodně první fáze v jejich divadelní a výchovné práci (pracují od října 2013 a je to jejich první inscenace). A těšíme se, že se s tímto souborem ještě setkáme a že tyto šikovné děti začnou pracovat v další inscenaci na protiúkolech.

KŮZLÁTKA, ZAVÍREJTE VRÁTKA

Velký problém vidíme už v autorské předloze, která sice vychází ze známé klasické pohádky, ale je aktualizovaná způsobem, z něhož se vytrácí boj dobra se zlem, který je klasické pohádce vlastní. A také nerespektuje to, že tato pohádka pochází z řádu těch, které se týkají ochrany mláďat (jako je například i Smolíček či Budulínek). A to by mělo zůstat zachováno, protože jinak pohádka přestane fungovat. V této inscenaci ale maminka koza pracující v kosmetickém salónu pomáhá vlkům, když jim upravuje jazyk a drápy. A jak to, že vlci mohou přijít do kosmetického salónu, který patří koze? A jak to, že ji nenapadne, když kůzlátka po první návštěvě vlků rodičům hlásí, že vlkům neotevřely, že by mohly úpravy jazyka a nehtů souviset s touhou vlků kůzlátka přelstít a sežrat? A stejně nelogické je závěrečné konstatování tatínka kozla, že by chtěl vlky zaměstnat ve svém zahradnictví. Vzhledem k využívání imaginárních mobilů v inscenaci se můžeme dohadovat, že tato aktualizace mohla být odkazem na nebezpečí, které dnešním dětem hrozí, když komukoliv „vykecají", kde jsou. Ale o tom se nehraje. I když děti využívají k vyprávění pohádky prostředky, s nimiž se dost často pracuje při dramatické výchově – látek a židlí, s jejichž pomocí vytvářejí jednotlivá prostředí, – nepřináší tato skutečnost hlubší významy. Ale přes všechny zmíněné problémy je zřejmé, že se děti snaží vzájemně si pomáhat a hra vedoucího na harmoniku dává celku určitý řád.

ANALFABETA NEGRAMOTNÁ

Soubor dRáčci Roveňáčci, ZŠ a MŠ Rovensko, nahlédl do předlohy Jána Uličianského, kterou se dramatizátoři pro potřeby souboru pokusili upravit. Od některých v knize nastolených situací upustili, ale nepodařilo se vést příběh tak, abychom se v něm orientovali a nemuseli si klást řadu otázek. Hlavním problémem je, že není vybudovaná základní situace, od níž by se všechno mělo odvíjet: nevíme, kdo je Analfabeta, jaké je její zázemí, co ji trápí a proč se ocitla v knihovně. Nejdříve se knihovnici schová a pak se poněkud nelogicky diví, proč ji tam zamkla. Začíná postupně otvírat knihy, a tak vypustí bytosti, které v příbězích hrají – nejprve Harryho Pottera, poté Pipi (kterých je víc, protože víc je i knížek), ale vždycky ty postavy zavře zpět do knihy v okamžiku, kdy na sebe prozradí, že nerada čte, a je to rozčílí. Pak se zbaví Lakomé Barky, která jí chce vzít svačinu. A pak se najednou rozhoduje, že zavolá mamince (proč?), a zjistí ztrátu mobilu, tak otevřením knihy přivolá Sherlocka Holmese, který ho najde u postavy z jedné z dříve otevřených knih. Ale proč nebyl ten zloděj spolu s ostatními postavami uzavřen zpět do knihy a skrývá se za závěsem? A na závěr přichází knihovnice, která Analfabetě slíbí, že ji dovede domů. A proč ta se ptá, jestli si může někdy přijít půjčit knihu? Co ji k tomu motivovalo? To z dění v noční knihovně není zcela jasné, protože Analfabeta se nijak neproměňuje a nevyvíjí. A bez ujasnění příběhu nemůže inscenace pro diváka srozumitelně fungovat.

BERT A NAĎA

Soubor Kámoš drámoš, ZUŠ Turnov, se představil propojením autorského příběhu (vzniklého v procesu práce s dětmi) s básněmi Mileny Lukešové a Jana Kašpara. Je to princip rozhodně zajímavý a neběžný. Diskutovali jsme o tom, že pro někoho funguje inscenace jako celek od začátku, pro jiného byly úvodní promluvy, charakterizující chlapecký a dívčí svět a psaní deníčků, dlouhou expozicí (i když je výpovědí o jejich světě a láskách) a inscenace pro ně začala více fungovat, když se začal odvíjet příběh Berta a Nadi. A byl to pohled dětí na tento příběh – přiznávají pubertu, která je jim vlastní, ale jsou schopni o ní a budování vztahů v tomto období hrát, a proto všechno působí autenticky. A ocenili jsme, že se dotkli i situace v kostele (což nebývá v dětském divadle běžné) a Bertovy modlitby, která byla osobní. Přijali jsme také postupné předávání postav Berta a Nadi, protože bylo jasné, proč se v které situaci děje. A působivé je především to, že děti se nestylizují do postavy, ale hrají samy sebe, takže se Bert a Naďa proměňují podle jejich představitelů. Zvolený princip propojování příběhu s básněmi může být někdy úskalím, protože někde se prolnou a jinde mezi nimi vznikne šev, když nesroste prozaické vyprávění se zvolenou básničkou. A tento princip také nemusí všichni diváci přijmout, což nikterak nesnižuje nespornou kvalitu této inscenace a vybavenost dětí. A také to, že se při práci na ní rozhodně hodně naučily. Hezké je završení příběhu, kdy se Bert i Naďa s vyvíjejícím vztahem dostávají k tomu, že začínají mít rádi svá jména, která zpočátku nesnášeli.

Alena Exnarová

VČERA JSME VIDĚLI...

O SEDMI DNECH, DRAMATICKÝ SOUBOR ZŠ ŽELEZNICKÁ, JIČÍN

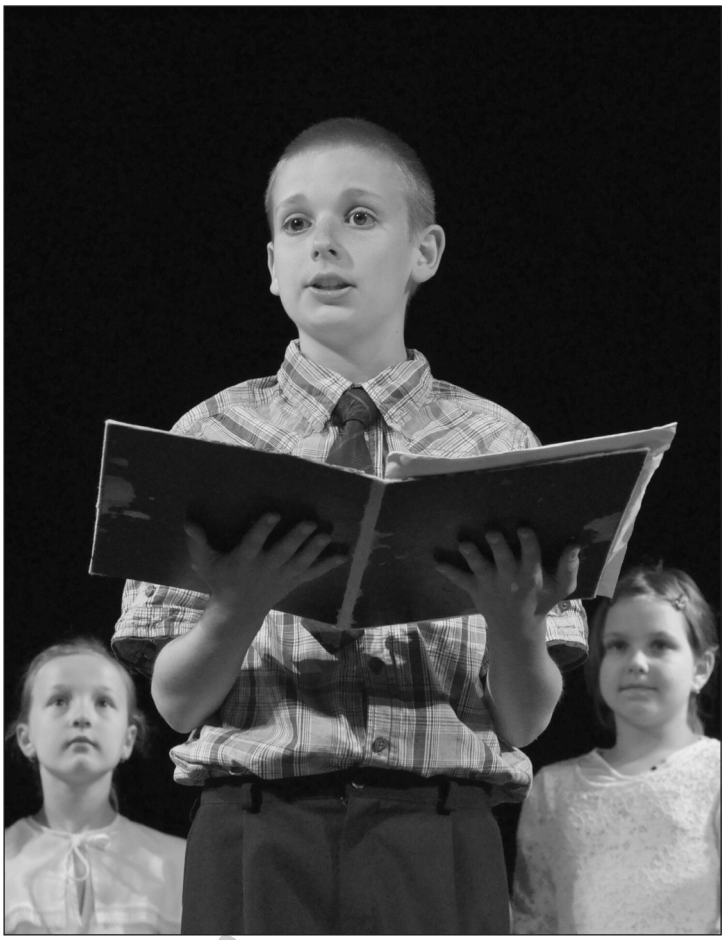

KŮZLÁTKA, ZAVÍREJTE VRÁTKA, DK ČÁSLAVICE

ANALFABETA NEGRAMOTNÁ, DRÁČCI ROVEŇÁČCI, ZŠ A MŠ ROVENSKO

BERT A NAĎA, KÁMOŠ DRÁMOŠ, ZUŠ TURNOV

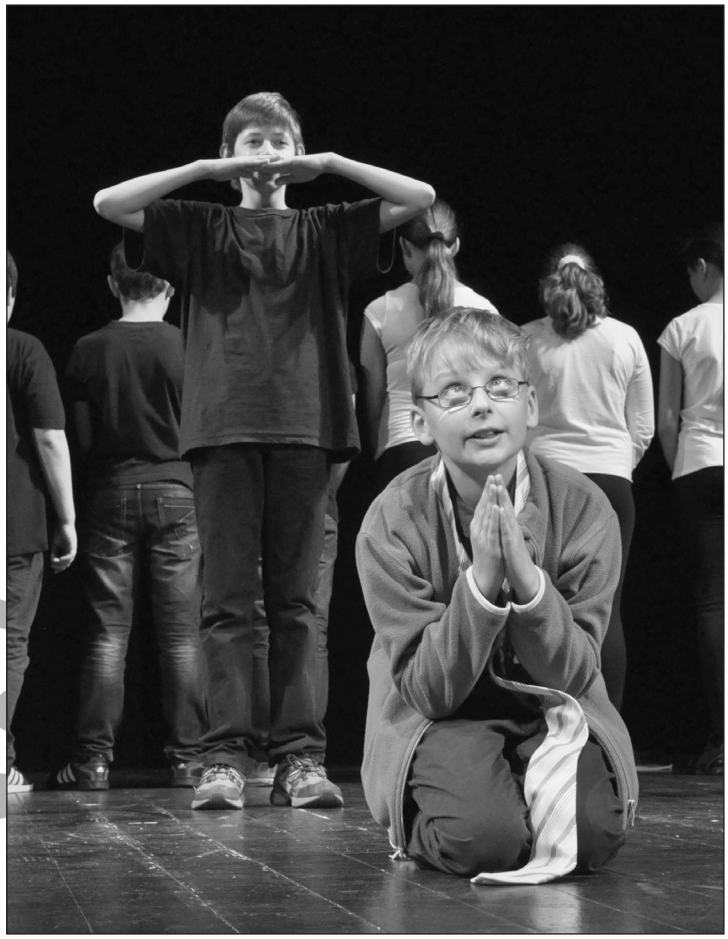

ZEPTALI JSME SE...

...NA DIVÁCKÉ DOJMY Z PŘEDSTAVENÍ 3. BLOKU

CO SE VÁM LÍBILO NA PŘEDSTAVENÍ O SEDMI DNECH?

Adéla, 13 let; Míša, 13 let; Marie, 13 let

Mně se líbilo, jak tam byly do toho děje zakomponované ty písničky. A bylo jim i dobře rozumět a nedělali ty klasické chyby, takže to měli dobré. Že to fakt uměli, měli to nacvičené a byli u toho roztomilí.

Ondra, 11 let

Vypadali, že je to baví, že to nedělají z donucení. A že do toho tak trochu zapojili okolní svět, že tam dali ty dny v týdnu.

Lucie, 14 let

Jakým způsobem přicházeli na ty dny.

Alžběta, 16 let

Líbilo se mi, že to bylo takový roztomilý, jak si ty děti hrály na ty dospěláky. To bylo takový vtipný. Měli to hezky udělaný.

Jan, 15 let

Mně se líbilo, že tam do jisté míry představovali Evropskou unii, ačkoliv to hrají malý děti. I od nich je to vtipný, když si malý děti hrají na politiky.

Matyáš, 17 let

Že tam ten jeden pán, co psal na tabuli, nevím, jak se jmenoval, je celou dobu manipuloval. Takže se mi líbily hádací scény. Na tom hlavním vedoucím byl vidět vývoj, jak ho to štve.

Jirka, 14 let

Líbily se mi narážky na dnešní svět.

Mikuláš, 17 let

Jak byli hodně sehraný.

Soubor dRáčci Rovenáčci, věkový průměr 10 let

(Překřikují se)

Hrozně se mi líbilo, jak hráli, i když jsou malí. Hráli úplně výborně.

Určitě hezky zpívají a dobře hrají.

Jak dokázali vymyslet písničky a taky jak hráli.

CO SE VÁM LÍBILO NA PŘEDSTAVENÍ KŮZLÁTKA ZAVÍREJTE VRÁTKA?

Adéla, 13 let; Míša, 13 let; Marie, 13 let

Měli to hezky nacvičené, jen jim šlo občas špatně rozumět. Ale jinak se mi to opravdu líbilo.

Hudba se mi líbila, a že dlouho netrvaly přestavby. Měli to rychlé, nějaký děj skončil a hned se přestavělo. Bylo to dobře, jednoduše udělané - jen židle a prostěradlo.

Lucie, 14 let

Nebyla to taková ta obyčejná pohádka, kterou známe a hraje se pořád dokolečka, ale bylo tam přidaných mnoho věcí. Takový zmodernizovaný to bylo.

Jan, 15 let

To bylo skvělý. Měli tam skvělý průpovídky mimo - ta holčička malá a ten vypravěč.

Matyáš, 17 let

Hodně se mi líbily přestavby a scénografie - využití prostěradla a židle.

Jirka, 14 let

Že to byla taková hezká jednoduchá scéna.

Ríša, 11 let

Nejvíc se mi líbila práce s plátnem.

Ondra, 8 let

Plátno a spolupráce.

Anna, 9 let

Líbilo se mi, jak vytvořili skvělou pohádku pro mladší i pro starší.

Kristýna, 9 let

Také se mi nejvíc líbila spolupráce a plátno.

CO SE VÁM LÍBILO NA PŘEDSTAVENÍ ANALFABETA NEGRAMOTNÁ?

Tereza, 9 let

Ten nápad s knížkami byl dobrý. Že někdo otevře knížku na nějaké stránce a třeba ten Harry Potter tam zrovna byl.

Štěpánka, 9 let

Mně se nejvíc líbily ty Pipi, jak jich tam bylo hodně. A že s sebou měly i opici.

Michal, 10 let

Líbilo se mi nejvíc to s Harrym Potterem!

Barbora, 10 let

Nejvíc se mi líbilo, jak tam ta holka ztratila ten telefon.

Miloš, 7 roků

Harry Potter!

Karolína, 8 let

Mám ráda ty Pipi Dlouhý punčochy.

CO SE VÁM LÍBILO NA PŘEDSTAVENÍ BERT A NAĎA?

Anna, 8 let

Jak tam všichni hráli jednu postavu a že to bylo rozdělené na kluky a holky.

Tereza, 9 let

Že to bylo zmoderněný - jako z téhle doby. A byly tam dobrý vtípky. Mluvili nahlas a bylo jim rozumět.

Marek, 14 let

Že tam byly i básničky, které jsem znal.

Lída, 10 let

Bylo to super, hodně jsem se smála.

Jára, 8 let

Líbilo se mi jak „hrál“ na ty housle.

Šárka, 10 let

Byla jsem ráda, že se zamilovali.

Jára, 9 let

Bylo dobré, jak hrála na housle a jemu to pak nešlo.

Liliana, 8 let

No... hm... celý to bylo dobrý!

Ptal se Vítek Zborník a spol.

VČERA JSME VIDĚLI...

O SEDMI DNECH, DRAMATICKÝ SOUBOR ZŠ ŽELEZNICKÁ, JIČÍN

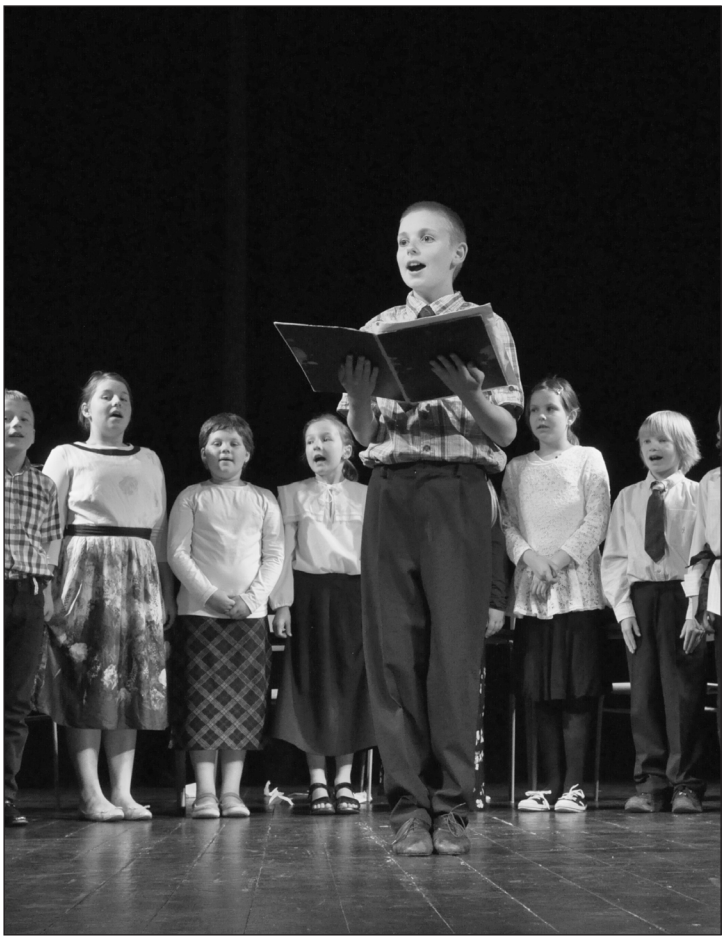

KŮZLÁTKA, ZAVÍREJTE VRÁTKA, DK ČÁSLAVICE

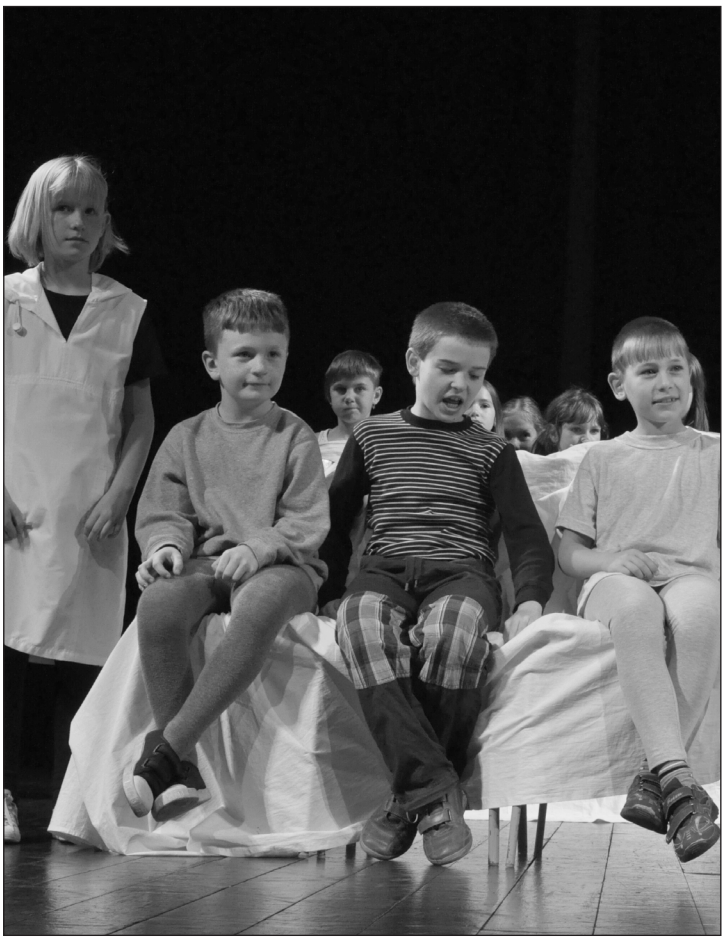

ANALFABETA NEGRAMOTNÁ, DRÁČCI ROVEŇÁČCI, ZŠ A MŠ ROVENSKO

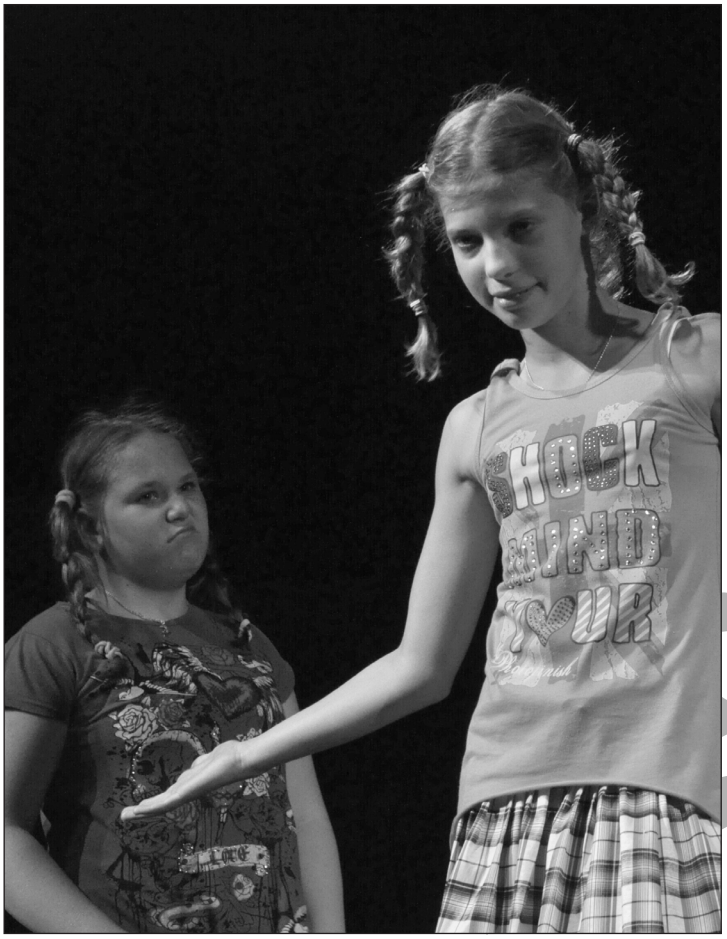

BERT A NAĎA, KÁMOŠ DRÁMOŠ, ZUŠ TURNOV

VČERA JSME VIDĚLI...

ZAPSALI JSME...

...Z DISKUSE O PŘEDSTAVENÍCH 3. BLOKU SE STUDENTY STŘEDNÍCH PEDAGOGICKÝCH ŠKOL

Beseda začíná velmi poklidně. Doslova v soustředěném tichu přicházejí studenti a pomalu, až skoro v meditativním tempu usedají na židle, uspořádané uprostřed stodoly do kruhu. Slečna od barového pultu s úsměvem nabízí „kávičku a šťávičku“, usedají i dva členové z lektorského sboru. Dnes to jsou Hanka Cisovská a Tomáš Volkmer. Besedu, tak jako předešlé dva dny, vede Vlasta Gregorová. Stále ještě nevázaně a mimo diskusi se někteří mezi sebou baví, že je to v daném uspořádání příjemné, otevřené, není zima a je to dnes třetí den, možná krizový. Ale ti, kteří si byli zaplavat, jsou čerství. Paní Vlasta zahajuje diskusi přivítáním dvou nových lektorů a uvádí, že možná budou mít trochu jiný pohled na inscenace, než měli předešlí lektoři Radek Marušák a Marie Poesová.

Začíná se otázkami nad představením **O sedmi dnech**. Jak vás představení oslovilo? Co se vám líbilo? Co dalo dětem? Jak byly děti vybaveny? Jak se cítily? Jak se vám líbila scéna? Co vás zaujalo?

Studenti okamžitě spustili (zaznamenávám jen vybrané názory): Dobře zvolené téma; jaké kraviny se řeší a dává se tomu velká váha a dokážou se všichni i pohádat; tématem může být, že někdy nejde o smysl, vyhrává nesmysl; zobrazení pravice – levice; vláda a děti - to mi nejde dohromady; někde to bylo více pro dospělé, než pro ty děti, které hrály; děti měly některé repliky naučené, ale každé dítě mělo svůj vlastní úkol; děti tomu v určité rovině rozumějí, např. to, že se řeší dny; dokázaly spolupracovat; vnímaly se; dokázali na sebe reagovat a být v situaci. Lektoři dodávají: Byl rozdíl mezi jednotlivými reprízami; v krajském kole to bylo hravější; děti jsou dobře vedené, ale byly už unavené.

Diskuse nad dalším rozebíraným představením **Kůzlátka, zavírejte vrátka** byla opět otevřena otázkou, tentokrát ze strany lektorů: Jak jste vnímali posunutí známé pohádky? Zpracovali ji trochu jinak. O čem to bylo? Kde je téma?

Studenti říkají: Byly tam repliky, situace, které nemohly děti pochopit (kosmetika za 800 Kč, zubaři příliš drazí); byla to nadsázka, to nebylo jejich téma; snažili se postavit tu situaci, ale nedařilo se jim to; zafungovala harmonika a hraní na ni. Lektoři si berou slovo: Je důležité, aby děti měly jasně zadaný úkol - kdo nebo co jsem, co chci, o co usiluji, kde jsem. Paní Vlasta dodává: Někdy se smějeme i z rozpaků, špatnému vtipu. A ty rozpaky tam zazněly. V závěru si Hanka Cisovská klade otázku a hned na ni odpovídá: jak mohou děti hrát dospělého? Tak, že to bude jejich pohled na dospělého. A v tomto souboru se jim ten pohled, to ztvárnění nepodařilo naplnit. Škoda že některé soubory přestávají věřit pohádkám.

K představení **Analfabeta Negramotná** zaznívá: Téma, že hrdinové z knížek ožívají, bylo zajímavé, ale celkově to představení tolik nezaujalo; zapomněli na to, co ta knižní předloha nese; nepochopil jsem, proč to hrají; nebyl tam konflikt; mnohé věci nefungovaly; byla tam spousta nelogičností a nedůsledností; Sherlock byl uvěřitelný, měl charakter a Watsonová také; Lektoři dodávají: v divadle je kauzalita důležitá; příčina a následek, musí být nastaven pro diváka klíč; Kde je pointa? Kde je proměna hrdinky? Nevíme, kdo Analfabeta je; nebyl tam důvod, proč by se měla chtít naučit číst a proč našla vztah ke knihám.

O čtvrtém představení **Bert a Naďa** se hovořilo takto: ty děti si s tím vyhrály; hráli sami sebe ve svém věku - a to jim pomáhalo. Hanka Cisovská upozorňuje, že to není úplně jednoduché hrát sám sebe, a ještě s určitým nadhledem. Vypadalo to lehce, ale je to nesmírně náročná práce vedoucích. Bylo vidět, že mají dobrou hereckou průpravu. Jak jste vnímali tu poezii?

Studenti odpovídají: Trochu mi to tam nesedělo; celou dobu je tam ten vtip a nadhled - a najednou v básni teenagerovská hysterie.

Lektoři uzavírají: Ano, některé básně zapadly do celku lépe, jinde to trochu skřípalo. Je však dobré, že to ta děcka utáhla. Nebylo to sentimentální, a přitom bylo příjemné se na to dívat a dojímalo to. Mělo to určitý švih a rytmus. A na závěr slova: Závěr udrželi a pěkně vyšel. A proto končím i s tímto zápisem. Konec.

Zapsala Hana Volknerová

ZAPSALI JSME...

.....NĚCO Z DĚTSKÉHO DISKUSNÍHO KLUBU SE ČLENY SOUBORŮ

Na prvním představení **O sedmi dnech** byla oceňována přirozenost a celkově dobré se publiku zdály hádky, které „dodávaly opravdovost“ (pro někoho: „je to jako v parlamentu“). Všichni herci také prý byli při věci a „věděli, co mají dělat, což u mladších bývá problém, ale tady nebyl.“ Jiný názor oponoval tím, že by se hádky měly o trochu zkrátit. Kladem bylo označeno pojmenování dnů lidskými jmény: „To bylo super.“ Velkým diskusním tématem byl pan Kubíček. Pro většinu sympatický revolucionář a demonstrátor, „líbil se mi s transparentem, jak je osobitý a stojí si za svým“. Transparent prý doplňoval jeho charakter (a v knize si nakonec pan Kubíček vede i svůj vlastní kalendář, doplnil soubor). Diváci si všimli také Kubíčkovy improvizace u tabule (Kubíčkova reakce na spadlou křídu) a zazněl názor ze souboru, že „s křídou to bylo lepší než ve scénáři“. Starší členka diskusního klubu přikyvovala, že ani starším se to mnohdy nepovede ustát, herec Kubíčka však zůstal „nerozhozen“. Co souborovým divákům vadilo asi obecně, bylo vrzání židlí. Pro někoho by to vyřešilo to, že „měli úplně vstát a pak až začít mluvit.“ K židlím zaznělo, že už ono rozestavení bylo jakousi „parodií na vládu ČR“. Problém židlí soubor vysvětlil tím, že oni zkouší s židlemi jinými, lehčími. Navíc je na to jejich vedoucí prý upozorňoval, ale tréma udělala své. Od souboru jsme se také dozvěděli, že předlohu vybral „pan režisér“ a že nedělí týden začínal, protože je to tak v předloze (F. Nepil). Na závěr se řešil dotaz, jak soubor představení zkoušel. Pochopili jsme, že nejdříve přišel pan učitel, že je nábor na divadlo, pak se scházeli jednou týdně a toto prý pan režisér-učitel už jednou kdysi hrál a oni si do toho něco nového vymysleli i sami (např. psy-psychopat).

Klady **Analfabety negramotné** spatřovali mladí diváci např. v roli knihovnice, Sherlocka Holmese, motivu vypůjčených knížek Pipi dlouhých punčoch a dále s velkým zaujetím zaznělo: „Mně se hrozně líbila Lakomá Barka!“. Objevil se i názor, že šlo o vtipné představení, kde „otevřeš knížku, něco se stane.“ Představení však vzbudilo i mnoho dodatečných otázek. Palčivým se ukázalo řešení udělat z pana Watsona, paní Watsonovou, PROČ? Pro někoho tam „moc bláznila“, jinému „přišla zbytečná“ nebo se jevilo nepravděpodobné, že by Sherlock Holmes s někým takovým spolupracoval. Soubor prozradil, že původní herec Watsona z dramaťáku odešel a že ani herec Harryho Pottera nemohl být náhradou, protože se nakonec ve scéně se Sherlockem objevuje. Dost diskutujících se také pozastavovalo nad faktem, že si hlavní hrdinka chce na konci zařídit kartičku do knihovny: „Zažila strach a chce si tam dál číst knihy?“ Soubor ale namítl, že jí (hlavní hrdince) postavy z knih nakonec pomohly a že také (vystiženo jinou divačkou) „ona nakonec pochopila, že knížka není jen stránka, ale něco víc“. Soubor celkově projevil velkou znalost předlohy, na otázky zasvěceně odpovídal, přesto se mnozí přiklonili k tomu, že se některé věci k divákům vůbec nedostaly. Jinak byla vnímána i hlavní postava: pro jednoho z diváků „špatně hrála, že se bojí“, ale její aktérka poznamenala, že „měla být zvědavá a ne se bát.“.

S velkým diváckým ohlasem se setkalo představení **Bert a Naďa**. Líbil se motiv deníku, předávání rolí, housle, všeobecná spolupráce, vynikající skříň, kravata... Někoho však zamrzelo, že se v inscenaci neobjevilo víc „deníkových záznamů“, což však jiní vnímali, že je obsaženo v samotném ději příběhu a padl názor: „Oni to měli těžký, protože třeba na fotbal si deník nikdo nevezme.“ Spor také vyvolala facka uštědřená Bertovu kamarádovi, protože „nebyla by lepší pěst?“ a také „facky dávají holky!“. Diváci ale chápali, že rána pěstí, by se špatně zahrála jen jako. Načež se ozval divák s názorem, že mu je jedno, co by Bert udělal, ale mělo to být opravdové a ne jen jako. Jeden z diváků zase srovnal celé představení s Janou E., protože náhrdelník nahradily mikiny. K tomuto ale nakonec převážil názor, že nyní šlo více o klad a že „včera to spíš rušilo“. Že nastala přestávka při výuce houslí tak rychle, vysvětloval jeden z diváků větou: „Bert byl línej a jak jí měl rád, tak toho využil“. Řešilo se také, proč Naďa od Berta nedostala psa. Soubor osvětloval, že nešlo dát skutečné zvíře (a v krabici by to nebylo ono) a pejsek-plyšák nebyl. Diváci však tuto spojitost, že Bert se rozhodoval pro dárek na základě Nadina přání mít zvíře, ne všichni pochopili, většině však výsledek vůbec nevadil.

Vynechaným a v podstatě neprobíraným představením byly **Kůzlátka, zavírejte vrátka**, protože soubor se na diskusi vůbec nedostavil. Na balicím papíru spontánních názorů se v kladech mimochodem objevilo: harmonika, přestavby, máma a táta (byli prdlí), plátno. Někdo pochválil (barvou fixy) kostýmy, jiní je však jinou fixou zakroužkovali jako problematické. Ze všech souborů měla tato inscenace největší podíl černé „otazníkové“ barvy (Proč moderní verze, telefon, kde vlci brali peníze apod.). Bohužel nebylo s kým tyto otazníky řešit, a tak diskuse (i vzhledem k času na jednu inscenaci) skončila.

Zaznamenal Martin Domkář

VČERA JSME VIDĚLI...

VČERA JSME VIDĚLI...

ASOCIACE...

...NA PŘEDSTAVENÍ TŘETÍHO BLOKU

Zajímali jsme se o vaše okamžité pocity, myšlenky, zážitky a dojmy záhy po představení. Čím vizuálně větší slovo, tím častěji bylo oslovenými diváky vysloveno. Uspořádání ve slovním mraku jasně ukazuje, co se mnohým z vás honilo hlavou okamžitě po představení.

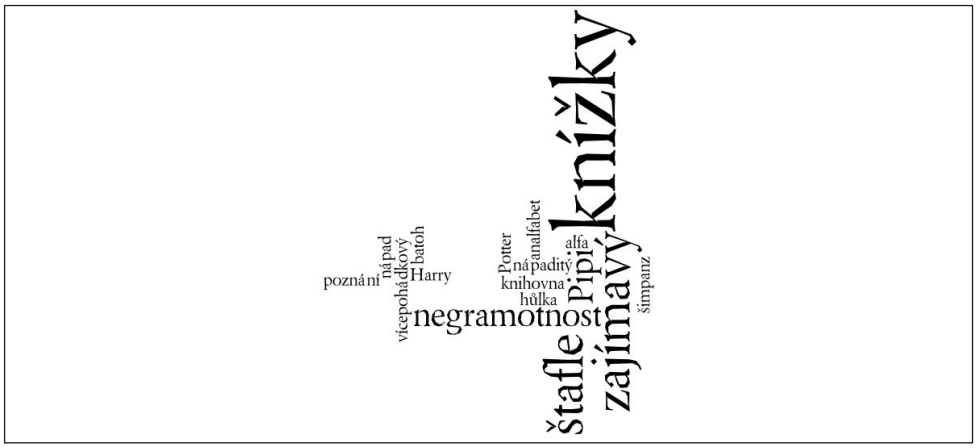

SEŠLO SE 1...

KŘÍŽOVKA PRO ÚČASTNÍKY DS

Z náhodného přispěvatele Aleše Sutnara (15 let) se pomalu, ale jistě začíná stávat stálý a perspektivní redaktor dopisovatel. Včera pro vás, naše čtenáře, připravil křížovku Dětské scény. Budete-li mít mezi představeními dlouhou, nebo i krátkou chvíli, můžete si zaluštit. Kdo nám přinese do redakce výslednou tajenku, dostane sladkou odměnu. Společně s Alešem voláme: Hodně zábavy přejeme čtenářům Deníku Dětské scény!

1. Časopis za 5 Kč ke koupi ve vestibulu
2. Svitavy jsou...
3. Město, kde se odehrávala DS před Svitavami.
4. Název představení ze 4. bloku.
5. Název hlavní budovy pro DS.
6. Jméno kouzelníka z 1. doprovodného programu.
7. – (zůstává).
8. Dopolední aktivity pro účinkující v muzeu.
9. Lidé, kteří vystupovali před soubory.
10. Místo, kde soubory a recitátoři hrají a recitují.
11. Jméno kluka na 2. doprovodném koncertě.
12. Ocenění za nošení příspěvků do redakce.
13. Odborná porota hodnotící výkony.
14. Příjmení pod úvodníkem.
15. ! (zůstává)

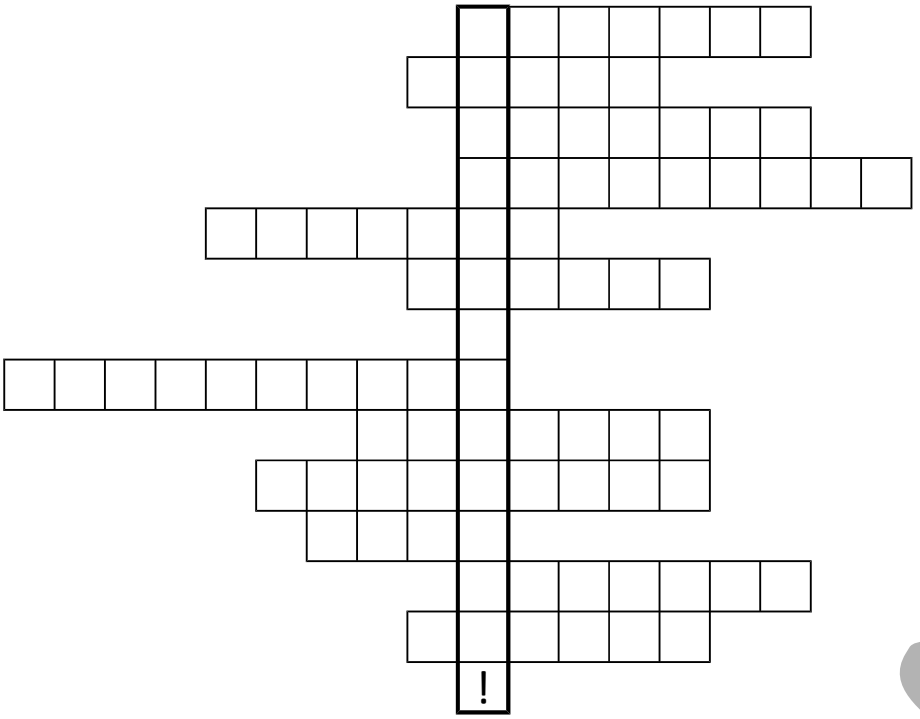

SEŠLO SE 2...

Toto je moucha, kterou je možno zahlédnout v některých představeních na jevišti divadla. Prolétává v záři reflektorů a je mimořádně autentická. Podařilo se mi ji nejen portrétovat, ale zjistit i její jméno, ale i důvod, proč se předvádí a proč jen v některých představeních. Tedy. Jmenuje se Mucha La Fabrica, miluje divadlo a vstupuje svými akrobaciemi do děje nikoliv proto, jak jsem se domníval, že se nudí, ale proto, že se snaží svým talentem pomoci svým starším dětským kolegům. Její vřelý potlesk je možné přeslechnout. Pokusil jsem se jej tedy alespoň zachytit obrazem.

Dr. Sprd

SEŠLO SE 3...

Bez názvu

Položil jsem si otázku,
co dělá Dětskou scénu takovou,
jaká je.

SVIT A VY
(všichni)

Jiří Fencl, 14 let

DENÍK
DĚTSKÉ SCÉNY
NA INTERNETU
www.drama.cz/ds

KOMIKS - GLOSA DNE

...ČEKÁNÍ

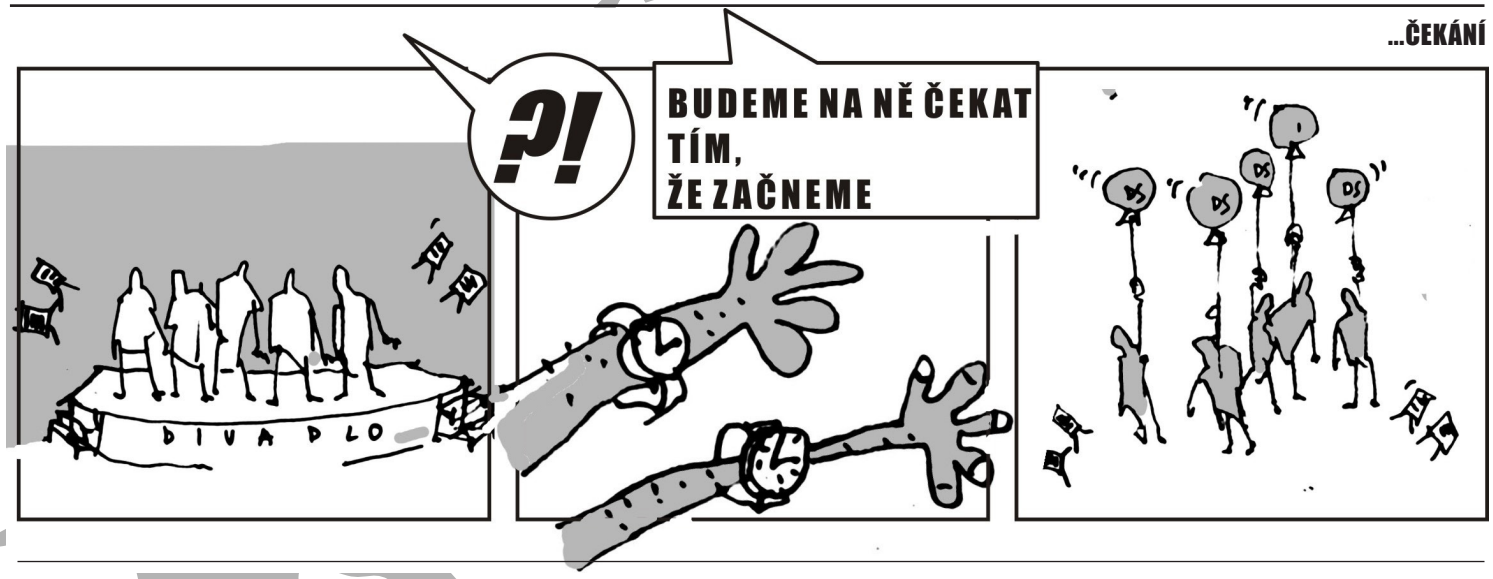

NEPŘEHLÉDNĚTE...

Nepřehlédněte širokou nabídku publikací Luďka Richtera, také účastníka Dětské scény, které jsou ke koupi v prostorách stodoly. Mnohým tyto knihy pomohly v základní orientaci v oboru a jistě je dobré je mít ve své knihovničce.

CO SKRÝVÁ TEXT - Dramaturgicko-režijní úvahy nad oblíbenými literárními předlohami divadla pro děti, a divadla hraného dětmi a mladými. 128 stran. 60 Kč.

HŘÍČKY, HRY A SCÉNÁŘE pro starší a pokročilé - Deset textů, jež autor připravil pro soubory, které vedl a režíroval. 160 stran. 60 Kč.

O DIVADLE (nejen) PRO DĚTI - Úvahy o divadle, tvorbě, těch, kdo ho dělají, o dětech a divácích vůbec, o rodičích, škole, učitelích, pořadatelích i o festivalech a kriticích. 132 stran. 45 Kč.

OD PŘEDMĚTU K LOUTCE, OD LOUTKY K DIVADLU - Cestou her, cvičení i teoretického výkladu od samotných počátků práce s předmětem až k plnohodnotnému uplatnění loutky v divadelní inscenaci. 56 stran. 35 Kč.

POHÁDKA... ...A DIVADLO - Základní vlastnosti pohádky, její obsah, smysl a možnosti uplatnění v divadelní inscenaci. **CO JE CO V POHÁDCE** (Pohádkové reálie) - „Slovníček“ významů nejčastějších pohádkových reálií: postav, předmětů, prostředí a dalších motivů. **OD POHÁDKY... ...K POHÁDCE** (Od literatury k divadlu) - Cesta od literární předlohy k divadelnímu scénáři na konkrétní pohádce. Celkem 248 stran. 150 Kč.

PRAKTICKÝ DIVADELNÍ SLOVNÍK - Slovník základních pojmů týkajících se divadla a s ním souvisejících oborů. 208 stran. 180 Kč.

Knihy, vydané zčásti za přispění Ministerstva kultury, lze zakoupit na adrese: DOBRÉ DIVADLO DĚTEM, Chopinova 2, 120 00 Praha 2, nebo je možné zaslat objednávku na e-mail: osDDD@seznam.cz.

PROGRAM DĚTSKÉ SCÉNY 2014

ÚTERÝ 17. června

8.30–12.00	dílny pro děti ze souborů	MMG
8.30–12.30	semináře pro dospělé účastníky A, B, C, S	Fka
14.00–16.45	**4. blok přehlídky** – vystoupení pro účastníky Dětské scény	
skupina A	**Císařovy nové šaty**	Fka
	DěS, Městské divadlo Český Krumlov	
skupina B	**Čokoláda**	Trám
	Divadlo Cára carara, Roztoky	
A + B	**Cínový vojáček**	Fka
	Stinné stránky, ZUŠ F. L. Gassmanna, Most	
	STA.PO.ČE (Staré pověsti české)	Fka
	DS Štěkáček, SVČ Opava	
skupina A	**Čokoláda**	Trám
	Divadlo Cára carara, Roztoky	
skupina B	**Císařovy nové šaty**	Fka
	DěS, Městské divadlo Český Krumlov	
17.15–18.00	diskuse lektorského sboru s vedoucími souborů	
	vystupujících ve 4. bloku	Fka-uč. 3
17.15–18.45	dětský diskusní klub	Fka
18.15–19.45	diskuse o představeních 4. bloku	Fka, sto.
20.00	doprovodný program	
	Láska prochází žaludkem	sto.
	ZUŠ V. Nováka, Jindřichův Hradec	
	Ošklivé sestry (Svitavy, Pomezí)	
	The Dozing Brothers Dixieland Jazz Band (Svitavy)	

OZNAČENÍ PROSTOR

Fka	Fabrika Svitavy
kino	Kino Vesmír
Trám	Divadlo Trám
OttD	Ottendorferův dům
SZŠ	Střední zdravotnická škola
MMG	budova Městského muzea a galerie ve Svitavách
stodola, sto.	farní stodola svitavské římskokatolické farnosti

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY - ČÍSLO 4

Redakce: Hana Volkmerová (editorka), Andrea Pavlíčková, Jan Mrázek, Ondřej Kohout, Alena Exnarová, Pavel Kocych (grafika a sazba), Ivo Mičkal (foto), Jazz Jameson čtyřnožec. Tisk: DTP centrum Svitavy. Redakce sídlí ve 3. patře Fabriky Svitavy. Uzávěrka čísla 4 - 17. června 2014 v 00:33. Náklad 230 ks.